

[Erling Dinesen.]

kommer til tredje behandling i folketinget. Det er vor opfattelse, at lovforslaget er så absolut i strid med de normale forudsætninger for indgåelse af kollektive overenskomster, og vi må nære frygt for, at reaktionen herpå vil gøre det meget vanskeligere i fremtiden for parterne i kollektive overenskomstforhold at forny disse ved egne forhandlinger. En sådan udvikling vil være en knægtelse af aftalefriheden for en meget væsentlig del af den danske befolkning og vil være en klar tilsidesættelse af demokratiets grundprincipper.“

Udtalelsen er underskrevet af formanden for Fællesrådet for danske Tjenestemand- og Funktionærforeninger, formanden for Fællesrepræsentationen for danske Arbejdsleder- og tekniske Funktionærforeninger, af Akademikernes Samarbejdsudvalgs formand og af formanden for Landsorganisationen i Danmark.

Det betyder altså, at over 1 million lønmodtagere nu har vendt sig imod denne tvungne voldgift, der såvel af disse organisationer som af os vurderes som et ensidigt indgreb, vendt mod lønmodtagerne og de legale interesser, som organisationerne repræsenterer. Jeg skal ikke genoptage debatten fra forleden, men jeg tror, det er rigtigt og nødvendigt i nogle korte bemærkninger at gentage visse ting.

For det første vil jeg gerne sige, at regeringen har ikke villet lytte hverken til vore advarsler eller til vore argumenter. Vi har en fornemmelse af, at lovforslaget for enhver pris skal presses igennem, om ikke for andet, så fordi det nu engang er fremsat og måske for at demonstrere, at vi har en handlekraftig regering.

Der er derudover enkelte kendsgerninger, som jeg synes det er nødvendigt at understrege på ny; for det første dette, at de strejkende styrmænd og telegrafister loyalt har efterkommet regeringens ønske om at begrænse denne konflikt, således at der ikke var tale om, at samfundsvigtige interesser var truet. Der er dernæst den kendsgerning, at rederne har sagt nej og truet med at stoppe eksporten. Vi ved ikke noget om, hvorvidt man gør alvor af det, men man har på forhånd givet tilsagn om, at denne konflikt vil blive stoppet. Derfor må konklusionen blive, at regeringen altså har bøjet

sig for de trusler, som er kommet fra rederens side, og dermed mener jeg, vi har ret i de synspunkter, vi meget stærkt gav udtryk for her ved anden behandling, gående ud på, at regeringen har gjort sig til part i sagen og taget stilling mod de pågældende funktionærgrupper og har taget stilling mod lønmodtagerne her i landet.

Jeg vil derfor bare advare regeringen endnu en gang. Det er alene regeringens ansvar, at dette lovforslag gennemføres, til trods for at de strejkende har friholdt de samfundsvigtige områder. Vi kan i dag i Politiken, som formentlig er både statsministerens og arbejdsministerens avis, læse, at regeringen har erkendt, at den har forløbet sig i første omgang. Det er nu ikke bare, som Politiken skriver, noget, der kan klæres ved etablering af ordnede overenskomstforhold engang i fremtiden, og det er der, så vidt jeg har forstået det, heller ikke givet løfte om. Det, statsministeren har lovet, er at nedsætte et udvalg til at behandle disse arbejdsretlige spørgsmål, det er det hele, og gennem denne handling synes jeg nu ikke man kan købe syndsforladelse i denne sag.

Jeg synes derfor, det skal understreges ved denne afsluttende behandling, at det er alene regeringen og de borgerlige partier, som må tage ansvaret for de konsekvenser, loven kan medføre på arbejdsmarkedet. Det er ikke en lovgivning, som fremmer forståelsen mellem arbejdsmarkedets parter. Det er ikke en lovgivning, som skaber tillid til regeringen i lønmodtagerkredse. Lovforslaget er og vil blive opfattet som lønmodtagerfjendtligt, og jeg vil stærkt henstille til folketingets medlemmer at stemme imod dette indgreb.

Asger Jensen: Som jeg var inde på ved anden behandling, er det ganske uforståeligt, at den tidligere arbejdsminister først nu bliver klar over, at organisationerne er imod sådanne indgreb. Vi andre har dog vidst, at det har begge parter af organisationerne været imod, og vi har jo også i tidligere tilfælde, når det var en socialdemokratisk ledet regering, der måtte afblæse en strejke, set den samme reaktion, de samme deputationer og den samme måde at tage tingene på fra arbejdernes organisationers side. Det er helt uforståeligt, at det er noget nyt for